

[Aksel Larsen.]

i denne Forbindelse at erindre om Hammer-Sagen for at føre Bevis for, at dette er rigtigt.

Hvad dernæst Lønningerne angaar, er det ikke rigtigt, at Lønningsforholdene er ordnet til Organisationernes og Tjenestemændenes fuldstændige Tilfredshed, tværtimod. Maa jeg minde om den Nedskæring af Tjenestemændenes Lønninger, der skete, da man ved Lov, vedtaget her i Tinget, fratog dem det Reguleringstillæg, de havde Ret til. Man havde ganske vist sikret sig dér, at deres Ledere godkendte dette; men at det overvældende Flertal af Tjenestemandorganisationernes menige Medlemmer var skarpe Modstandere af det, er noget, enhver ved, og det var noget, de gav Udtryk.

I øvrigt findes der, hvad selve Lønningerne angaar, en Mængde uretfærdige Forhold, idet navnlig det lavere lønnede Personale, der har urimelige Arbejdsforhold, i mange Tilfælde er lønnet ganske elendigt og ikke har kunnet faa selv ringe og paa-trængte Ændringer. Paa Grund af den Forretningsorden, der er vedtaget af Flertallet her i Salen, og som Flertallets Medlemmer ved alle mulige Lejligheder beklager sig over — sidst var det det ærede Medlem Hr. Jønson —, tillader Tiden ikke, at jeg kommer ind paa en udførligere Redegørelse for dette. Men for øvrigt, den, der overhovedet følger med — og Ministeren, der har med dette Omraade at gøre, burde følge med —, ved jo, at det er rigtigt, hvad jeg siger.

Ministeren udtalte om Køreplanen, at det var, fordi man var kommet ud for uforudsete Vanskeligheder, at Køreplanen ikke havde kunnet holde i Sommer. Men jeg vil gøre Ministeren opmærksom paa, at den holder heller ikke i Vinter. Overalt er der foretaget en ganske umulig Stramning af Forholdene, og samtidig medfører saavel Køreplanen som Arbejdsforholdene, at der ikke er den fornødne Sikkerhed i Statsbanedriften, hvilket Gøderup-Ulykken fuldkommen tilstrækkeligt viser. Ministeren erklærer her, at naar han faar hele Indberetningen om Sagen, vil han tage Stilling til den. Jeg skal lade Sagen hvile saa længe, men jeg vil haabe, at den Stillingtagen bliver en positiv, at der for Alvor bliver ryddet op i de fuldkommen uforsvarlige Driftsforhold, der førte til Gøderup-Ulykken.

Justitsministeren mener, jeg tager fejl, naar jeg siger, at det ærede Medlem Hr. Hasle her i Tinget indirekte har beskyldt

Politivadokat Johnsen for falsk Forklaring. Nej, jeg tager ikke fejl. Her i Salen udtalte det ærede Medlem ved tredje Behandling af Tillægsbevillingsloven i sidste Rigsdagssamling — det er Sp. 6069 i Rigsdagstidende, og jeg vil gerne med Formandens Tilladelse bringe Citatet —:

„Men jeg kan ikke undgaa alligevel at føle en vis Uhyggefølelse ved at komme til at tænke paa, hvorledes det vilde være gaaet en almindelig Lægmand, der først kategorisk havde benægtet at have ført en bestemt Samtale, og som derefter, foreholdt et bestemt Bevis, nu kommer i Tanker om Samtalen, netop saa langt som dette Bevis rækker. Jeg siger kun, det fylder mig med Uhygge at tænke paa, hvis det var en almindelig Lægmand, der havde sin Hukommelse indrettet paa samme Maade som Politivadokaten.“

Jeg synes, det taler tilstrækkeligt tydeligt. Naturligvis har det ærede Medlem været lige saa forsigtig som Kællingen, der sagde: Gud bevare min Mund, da hun havde sagt alt, hvad hun havde at sige, idet det ærede Medlem, før han fremsatte dette, sagde, at han vilde under ingen Omstændigheder beskyldte Politivadokat Johnsen for at afgive falsk Forklaring. Men at Beskyldningen er indirekte og tydelig, er der ingen Tvivl om; og det bebrejder jeg ikke det ærede Medlem, fordi alle Mennesker her i Landet, maaske med Undtagelse af Politivadokaten og med ham aandsbeslægtede, har tænkt som det ærede Medlem Hr. Hasle.

Ministeren siger, at han vil afvente hele Eide-Sagens Udgang, før han tager Stilling. Det forekommer mig ikke at være nødvendigt, for Politivadokatens Forhold, og for øvrigt ogsaa Statsadvokatens Forhold i denne Sag er ikke noget, man behøver at afvente Eide-Sagens Udgang for at tage Stilling til. Desuden, Stillingtagen fra Ministerens Side kan ikke indskrænke sig til at omfatte Politiet alene, det er ogsaa et Spørgsmaal, hvad man skal tolerere fra en Dommers Side i saadanne Forhold. Byretsdømmens Præmisser alene var tilstrækkeligt fældende, og jeg er af den Opfattelse, at det maa være Regeringens og Ministerens Sag at finde de Midler, der er egnet til at skride ind med mod Dommere, som ganske aabenlyst viser sig ikke at være egnede til at beklæde deres Embeder.

Ministeren afviser en Undersøgelse af K. U.s Forhold og hævder, at trods de talrige Enkeltteksempler, der er kommet frem paa lovstridige Handlinger, foreligger der ikke tilstrækkeligt Grundlag for en saadan